

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

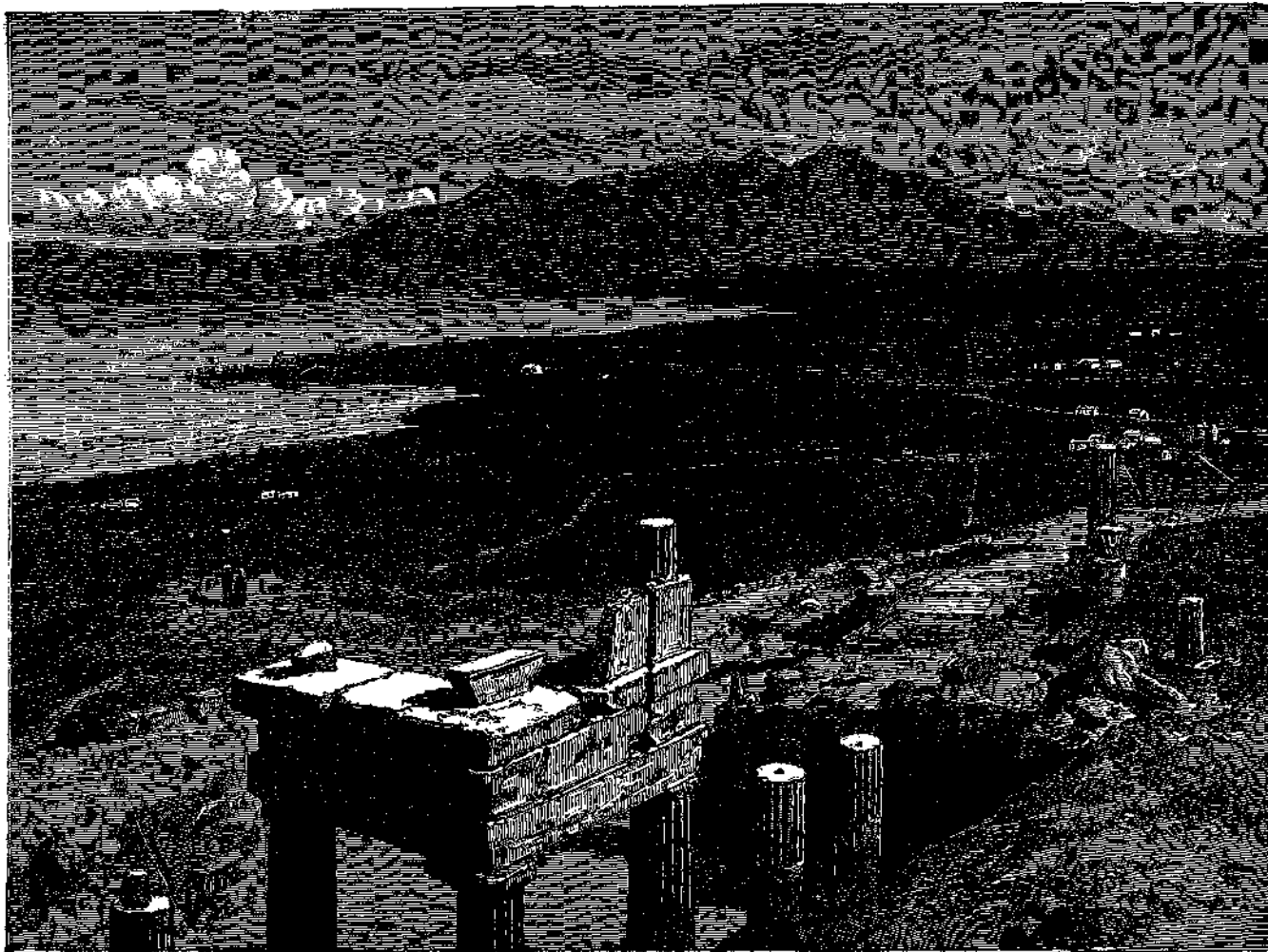
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργάται είσι δεκτοί πάντες.
Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα λόγια
καὶ αἱ εἰκόνες συνοργατῶν καὶ καλλι-
τεχνημάτων Ἀγγέλαι μετ' εἰκό-
νων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονομί-
σμα παντός ἔθνους, προπληρωτέαι.

Ἐκαστον φύλλον λεπτά 15.
Πόλις εἰς τὰ κίβνια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσὸς 10.
Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμ-
βάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχύα
καὶ καλλιτεχνικά ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ῥομβίς, ὀπισθεν τοῦ Ναοῦ ἀριθ. 9.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσωτερ. δρ. 8.—Ἐξωτερ. φρ 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἐρείπια τοῦ ἐν Κορινθῶν ναοῦ (μετ' εἰκόνας) ὑπὸ Κ. Μητσοπούλου.—Αἱ παραδόξοι περιπέτειαί ενός Ῥώσου σοφοῦ (μετάφρασις) ὑπὸ Φ. Πρίντζη.—Εἰς τὴν Σελήνην (ποίημα) ὑπὸ Μαρίας Χρύση.—Αἰνίγματα.—Ἀλληλογραφία. Ἀγγέλαι.

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘΩΪ ΝΑΟΥ

Μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἐξελλίσσεται πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ παρατηρητοῦ, τοῦ ἰσταμένου ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐρείπιων τῆς ἀρχαίας μεγαλοπόλεως, τῆς ἀφνειοῦ Κορινθοῦ. Θέαμα ἀντάξιον τῆς ὑπερηφάνου πόλεως τῆς ἠδυπαθείας, τῆς πόλεως ἧς ἡ διπλὴ θάλασσα πυκνότερα ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τῶν Φοινικικῶν καὶ Καρχηδονικῶν ἐμπορικῶν πλοίων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, αἱ δὲ ἐμπορικαὶ ἀποθῆκαι αὐτῆς τὸ ἀνεξάντλητον ταμεῖον τοῦ θησαυροῦ τῆς Ἑλλάδος. Πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ πρὸς βορρᾶν φαίνεται ἡ νέα Κόρινθος, μετὰ τὴν ὠραίαν ῥυμοτομίαν τῆς, ἐν ᾧ περαιτέρω ἡ τοῦ Λουτρακίου θάλασσα πλήττει τὰς κυκλικὰς ἀκτὰς καὶ ἐν τῷ βᾶθει πλαισιοῖ

τὴν χαρίεσσαν εἰκόνα ἡ Περαχώρα μετὰ τῶν περίε μαγευτικῶν ὄρεων καὶ χωρίων. Πρὸς νότον ὑψοῦται ἀπότομος ὁ ὑπερύψηλος Ἀκροκόρινθος, ὅστις, ὡς αἰετὸς ἔχων ἐκτεταμέναις τὰς πτέρυγας του, φαίνεται προσπαθῶν νὰ περισώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ πανσθενοῦς χρόνου ὄλονέν ἀφανιζόμενα ἐρείπια, ἅτινα ποικίλας καὶ διαφοροτρόπους φανταστικὰς εἰκόνας ἐξεγείρουσιν ἐν τῷ νῶ. Μὲ τοιοῦτον ὀρίζοντα, ἀπαρτιζόμενον ἐκ χιονοσκεπῶν ὄρεων γραφικῶν κωμοπόλεων καὶ πεδιάδων καὶ μαρμαίρουσης θαλάσσης ἡ πάλαι κοιτὶς τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ἀνατολήν καὶ τὴν δύσιν τοῦ Φοῖβου διὰ τῶν ἀπαστραπτόντων ἀλλ' ἠρειπωμένων κίωνων τῆς, ἐφ' ὧν

σώζονται λείψανα του πάλαι ποτέ χρυσοῦ διακόσμου των ἐπισκιάζοντα και τὸ λαμπρότερον θέαμα, πρὸ τῆς πενθίμου δὲ κατ' οἰγιλλῆς λαμπρόδος του τῆς προκαλουμένης ὑπὸ τῶν διὰ μέσου τῶν ἐρείπιων διαθλωμένων ἀκτίνων, ὡχρῶ και τὸ πλέον ἐκπαγλον μεγαλεῖον, και ἡ πλέον ἐκθαμβωτικὴ αἰγλή. Τὸ ἐδάφος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ χιλιάδες πολυταλάντων ποτὲ εἰσὶ θεθαμμένοι, προκαλεῖ τοιαύτην μελαγχολικὴν ῥέμβδην, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτῆς καταλαβανόμενος εἶναι οἰδηροδόμιος αἰχμάλωτος τῶν μυρίων σκέψεων, ὡς ὧν κατέχεται, και μόνον ὁ γλυκὺς ἦχος τῶν κωδῶνων ποιμνίου βόσκοντος ἀνά τὴν περὶ τοὺς κειμένους σπονδύλους χλόην δύναται νὰ τὸν ἀρπύνησιν ἐκ τοῦ νηδύμου εἰς ὃν εἶναι βεβουθισμένος, και ἡ γλυκὸφογγος φλογέρα νὰ τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς ἦττον μελαγχολικὴν σφαῖραν και εἰς τοιαύτας εὐφροσύνας σκέψεις, οἷας ἐμποιεῖ ἄξεστος ἄλλ' ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς χαριστάτη εἰκὼν τοῦ νεαροῦ βοσκοῦ, τοῦ Ἀπόλλωνος τούτου τῆς ἐρήμου, ἧς εἶναι ὁ μόνος βασιλεὺς. * *

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΓΕΩΛΟΓΙΚΩΣ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟΣ

Α'

Οι σφαδασμοὶ και οἱ τρέμοι εἰς οὗς συχνότατα ὑποπίπτει τὸ στερεὸν τῆς γῆς περίβλημα, ἧτοι ὁ φλοιὸς αὐτῆς, και οὗς σεισμοὶς κλυόμενοι, εἶναι ἀσθενεῖς ἀναμνηστικὴ παραβαλλόμενοι πρὸς τὰς μεγάλας ἐκείνας μετακινήσεις και ἀνατροπὰς τῶν στρωμάτων τῆς γῆς, ἅς ἀνευρίσκουμεν σπουδαίοντες τὸν σχηματισμὸν μεγάλων σειρῶν ὀρέων. Ὁ γεωλόγος ἐρουῶν τὴν γένεσιν τῶν ὀρέων, ἀνακαλύπτει πολλὰ καὶ τῆς γεωλογικῆς φαινόμενα, καθιστῶντα πιθανὴν τὴν γνώμην, ἧς ἐν τῇ παράφῃ τῶν αἰώνων μεγάλαι καταστροφαι ἔλαβον χώραν ἐπὶ τῆς γῆνους ἐπιφανείας.

Τοιαύτας μεγάλας καταστροφὰς οὐδέποτε εἶδε τὸ ἀνθρώπινον γένος!! Τὸ μόνον καταστρεπτικώτατον τῆς φύσεως συμβάν, ὅπερ λαοὶ τινες ἀναφέρουσι ἐν ταῖς μυθολογίαις αὐτῶν, εἶναι ὁ κατακλυσμὸς (ὡς ὁ τοῦ Δευκαλίωνος), ὑπὸ τοῦ ὀνομαίου λέγεται ἕτι κατεστράφη σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ ἡ γεωλογία, ἅρ' οὐ ἀνεῦρε τὴν αἰτίαν τῶν σεισμῶν και μετὰ μεγίστης πιθανότητος ἐξήγησε τὴν γένεσιν τῶν ὀρέων και τὰς μετακινήσεις τῶν ἀπέων, ἐξήγησε νὰ ἐξηγήσῃ ὑπὸ γεωλογικῆν ἐποψίν και τὸν κατακλυσμὸν τούτων· εἰς οὗδεν ὅμως κατέληξε θετικὸν πόρισμα, διότι πολλὰ κατὰ τούτου προβάλλονται δυσκολίαι· οὕτω τινὲς τὴν αἰτίαν τοῦ συμβεβηκότος τούτου ἀπέδωκαν εἰς τὰς μεγάλας πλημμύρας, αἵτινες ἐπῆλθον, ὅτε ἐτάκην θερμότητος ἔνεκεν τὰ παχύτατα τῶν πάγων στρώματα, ἅτινα κατὰ τὴν λεγομένην ἐποχὴν τῶν παγετώνων ἐκάλυπτον μέγα μέρος τῆς Ἑυρώπης, Ἀσίας και Ἀμερικής.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους ὅμως χρόνους ὁ ἐν Βιέννῃ διαπρεπὴς καθηγητῆς Suess (1) ἐπέληθη τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου, κατ' ἄλλον ὅμως τρόπον, και ἐδυνήθη, νομιζόμενος, νὰ καταλήξῃ εἰς πόρισμα, μεγίστην ἔχον τὴν πιθανότητα, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς θέλομεν ἐκθέσει.

Β'

Κατὰ τὰς ὑπὸ Ἀγγλων Ἀσιανολόγων ἐν Νινευσί γενομένας ἀνεσκαφὰς ἀνεκαλύφθησαν πλείστα συγγράμματα Ἀσσυριακά, διὰ σφηνοειδῶν γραμμάτων ἐπὶ ὀπτῶν πλίνθων γεγραμμένα, τὰ ὅποια ἀπετέλουν τὴν βιβλιοθήκην τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου (Ἀσσυροπενιβάλλ 669—628 π.Χ.). Τὰ πλείστα τούτων εἶναι ἀντιγραφὰι συγγραμμάτων ἀρχαιοτέρων ἐποχῶν, ἅτινα ἐσφύζοντο ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Βαβυλώνης και ἄλλων τῆς Ἀσσυρίας και Βαβυλωνίας πόλεων.

Ἐν τοῖς πλίνθιναις τούτοις βιβλίαις με ἀξὺ διαφόρων ἄλλων συγγραμμάτων ἀνευρίθη και τὸ ἔπος τοῦ Ἰδουβάρ, εἰς 12 ἄσματα γεγραμμένον, ἐν τῷ ὀνομαίῳ ὡς ἐπεισοδίου ἀναφέρεται και καταστρεπτικὸς τις κατακλυσμὸς, ὡς ἐξῆς περιπύου.

«Οἱ μέγασθεοὶ ἀπεφάσαν διὰ κατακλυσμοῦ νὰ καταστρέψωσι τὴν παναρχαίαν πόλιν Σουριπὰκ, ἐκτισμένην παρὰ τὰς τότε ἐκβολὰς τοῦ Εὐφράτου, αἵτινες ἔκειντο μεσογείστερον. Ὁ Ἐα, ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης, παρακινεῖ τὸν Χασῆς Ἀδρᾶς, πρόγονον Ἐαυδάνι τινος, φίλου τοῦ Ἰδουβάρ, νὰ κατασκευάσῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς

πλοῖον και νὰ μεταφέρῃ εἰς αὐτὸ ἅπασαν τὴν περιουσίαν του, πολλὰς τροφὰς, τὴν οἰκογένειάν του, τὰ κτήνη του και θηρία ἄγρια. «Και κατ' ἄρχας μὲν ἤρνηθη ὁ Χασῆς Ἀδρᾶς, ἀκολουθῶν ὅμως νῆαυπήγησε τὸ πλοῖον και ἀλείψας τὴν ἐσωτερικὴν και ἐξωτερικὴν αὐτοῦ πλευρὰν δι' ἀσφάλτου, εἰσῆγαγεν εἰς αὐτὸ τὰ ὑπάρχοντά του, διάφορα ζῶα και οἶτον, και ἐπιβιβάσθη μετὰ τῶν συγγενῶν και οἰκείων εἰς αὐτὸ. Ἦδη ἐγείρεται λαίλαξ και καταγίγ, ὡδωρ ἐξορμᾷ ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς και ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης νῆπιφει τὸν κατακλυσμὸν. Σκότος ἐπεκάλυψε τὴν γῆν και ἐπὶ οἷς ἡμέραις και ἐπὶ νύκτας διήρκεσεν ἡ καταστροφή. Τέλος ἐπαυῶν ἡ καταγίγ, ἐγένετο κάλιν φῶς και τὰ ὕδατα ἀπῆλθον, τὸ πλοῖον ὅμως ἐξώκειλε παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν τὸ βαθύπεδον τῆς Μεσοποταμίας περιβαλλόντων ὑψωμάτων τῆς Νιζέρης, ἧς τις ἦτο ὀρος κείμενος κατὰ τὴν νοτιοανατολικώτερον τῆς Νινευσί. Ἀκολουθῶν ὁ Χασῆς Ἀδρᾶς ἀποστῆλκε πηγά, ὁ μέγας θεὸς Βηλ ὀρκίζεται νὰ μὴ φέρῃ πλέον κατακλυσμὸν, ὁ δὲ θεὸς Ἰσάρ ἀνυψοῖ πρὸς νῆυσχυσιν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης· τὸ μέγα τοῦ Ἀνι τόξον» Γ'.

Ὅθεν ἐκ τοῦ μύθου τούτου πληροφοροῦμεθα, ὅτι συνέβη ποτὲ ἐν Μεσοποταμίᾳ δεινὴ πλημμύρα, ἧν και ὁ Βαβυλώνιος ἱερεὺς Βηρωσσός (380—325 π. Χ.) περιγράφει ἐν τοῖς σφραγισμένοις αὐτοῦ ἀποσπάσμασιν.

Δ'

Ὁ δὲ Suess ἐξετάζων τὴν γεωλογικὴν κατασκευὴν τῆς Μεσοποταμίας και Συρίας, ἐξάγει τὸ πόρισμα, ὅτι ἡ Ἀσσυριακὴ παράδοσις εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα, ἐξ ἧς ἐλήφθησαν αἱ τῶν ἄλλων λαῶν, οἷτινες εὐρίσκοντο εἰς ἐπικεινωμένην μετὰ τῶν Ἀσσυρίων, και διὰ τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς ταύτης ἔλαβε χώραν παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐφράτου και Τίγριδος.

Ἐν δὲ ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα καταδεικνύουσι τὸ πρωτότυπον τῆς Ἀσσυριακῆς παραδόσεως, εἶναι ἡ ἐν τῷ ἔπει Ἰδουβάρ ἀναφερομένη φράσις «Ὁ Χασῆς Ἀδρᾶς ἠσφάλτωσε τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἐξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ». Ἡ ἐπὶ οὐσίᾳ αὐτῆς φράσις ἀκούοντως ἐξηγεῖται ἐκ τῶν πληροφοριῶν τοῦ περιηγητοῦ Cernik, ἐπισκεφθέντος τὴν Μεσοποταμίαν και μελετήσαντος τὰ ἦθη και ἔθιμα τῶν κατοίκων τῆς χώρας ταύτης.

Κατὰ τὸν ἄνδρα τούτον και νῦν εἶτι οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ναυπηγοῦσι τὰ πρὸς μεταφορὰν τοῦ πετρελαίου χρησιμεύοντα αὐτοῖς σκάφη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν και ὁ Χασῆς Ἀδρᾶς κατασκεύασε τὸ πλοῖόν του. Ἄρκοῦνται, λέγει ὁ Cernik, εἰς τὴν διαπλοκὴν ἀέστου τινὸς καλαθοειδοῦς σκάφους, ἄνευ τρώπιδος, ὁδύτινος· αἱ μὲν πλευραὶ κατασκευάζονται ἐκ μυρικής [εἶδος θάμνου, Tamargix], τὰ δὲ μεταξύ τούτων κενὰ διαστήματα πληροῦνται ἐκ γύρου και πλέγματος καλάμου, ὀλόκληρον δ' ἀκολουθῶν αὐτὸ ντὸ κατασκευασμα ἐσωτερικῶς και ἐξωτερικῶς ἀσφαλτοῦται δι' ἀσφάλτου. Ὅθεν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων ναυπηγοῦσι τὰ πλοῖα αὐτῶν σήμερον ὅπως και πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, λαμβάνοντες πρὸς τοῦτο τὸ οὐσιωδέστερον ὄλιον ἐκ τῶν πλουτιῶν τῆς ἀσφάλτου στρωμάτων, ἅτινα ἀπαντῶσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα και τὰ ὀποῖα παρέσχον τὴν συνδετικὴν ὕλην διὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Νιμρόδου (1).

Ε'

Ἦδη ἅς ἐξετάσωμεν, τίνα φυσικὰ φαινόμενα ἐπῆνευκεν τὰς ἐν τῷ ἔπει ἀναφερομένας πλημμύρας. Ἐδυνάτο τις νὰ ἀποδώσῃ ταύτας εἰς βαρδαίαις βροχαῖς, ἐπενεγκούσας ὅμως ἔκτακτον τῶν ποταμῶν Εὐφράτου και Τίγριδος ὑπερέκχυσιν, ἧς εἰς τὰ ἐκτεταμένα τῶν μερῶν ἐκείνων βαθύπεδα, ἐν οἷς ἐπὶ μεγάλων ἐκτάσεων οὐδεὶς λόφος ἢ ὄρος ὑπάρχει παρέχων τοῖς ἀνθρώποις καταφύγιον, ἔπρεπε νὰ ἐπενέγκῃ τὰς μεγίστας τῶν καταστροφῶν. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἐξήγησις αὕτη φαίνεται ἐπαρκῆς, ἧς τις ὅμως ἀμέσως περιπίπτει εἰς ἀντίφασιν πρὸς φράσιν τοῦ ἔπους, ὅτι τὸ σκάφος τοῦ Χασῆς Ἀδρᾶς ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν ὕδατων ἀπὸ τῆς παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν κειμένης Σουριπὰκ πρὸς τὰ μεσογείστερα. Ἄν συνέβαινον ἔκτακτος τῶν ποταμῶν ὑπερέκχυσιν, ἔπρεπε ἡ πλημμύρα καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν νὰ διευθύνηται ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, και ἐπομένως τὸ πλοῖον τοῦ Χασῆς Ἀδρᾶς νὰ μετενεχθῇ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκ τοῦ ἔπους λοιπὸν ἐξάγεται, ὅτι ἡ πλημμύρα εἶχεν ἐναντίαν διευθύνσιν, ἧτοι ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν στερεάν.

Ἄν λοιπὸν ἡ πλημμύρα ἦλθεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, τότε δύο μόνον αἰτίαι δύναται νὰ ὄθησασιν θαλάσσης μεγάλην ποσότητα πρὸς τὴν ξηρὰν και νὰ ἐπενέγκωσι τὰς μεγίστας τῶν καταστροφῶν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη αἰτία εἶναι τὰ σεισμογενῆ κῆματα, ἡ δὲ δεύτερα, ἧς εἶναι και ἡ καταστρεπτικώτερα, εἶναι οἱ τυφῶνες τῶν τροπικῶν χωρῶν, οἷτινες φέροντες πλωρίους ὄγκους θαλασσίου ὕδατος πρὸς χαμαλάς χώρας, ἐμποδοῦσι νὰ ἐκρεύσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν τὸ ὕδωρ μεγάλων ποταμῶν, ὅπερ ἐξογκούμενον, καταπλημμυρίζει τὴν χώραν. Τοιαῦται πλημμύραι συχνότατα συμβαίνουσιν, ὅταν π. χ.

(1) Σημ. Ἰδὸς τοῦ Κούσχ' λέγεται, ὡς λέγεται, ὡς θεμελιωτῆς τῆς Βαβυλώνης.

C. FAURE ET H. DE GRAFFIGNY

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετὰ προλόγου (ὑπὸ Καμίλλ. Φλαμπαριῶνος) και 300 καλλιτεχνικῶν ἐν τῷ κειμένῳ εἰκόνων.

Κατὰ μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ.

Πάσης ἄλλης εἰσαγωγῆς εἰς τὸ σπουδαιώτατον τούτου ἔργον, τὸ γέμον πρωτοτύπων και ὑψηλοτάτων φαντασιῶν, παραδόξων και εὐφυστάτων μυθοπλαστειῶν και διασκεδαστικωτάτων ἐπιστημονικῶν περιπετειῶν, ὅπερ διειργερον ζωηρὰν τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν και προκαλοῦν θερμώτατον τὸ ἐνδιαφέρον των, οὐ μόνον θέλει καταθέξῃ ἀλλὰ και διδάξῃ αὐτοὺς διὰ τῆς πρὸ τῶν ἐκπεληγμένων ὁμμάτων των ἀναπετάσεως τῆς αὐλαίας τῶν μυστηριῶδων τῆς φύσεως κόσμου, πάσης, λέγομεν, ἄλλης εἰσαγωγῆς προκρίνοντες, και δικαίως, τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου προκληθῆσαν γνώμην τοῦ πρυτάνεως τῶν συναδελφῶν του και χαριστάτου τῶν οὐρανίων κόσμων ὕμνητοῦ, τοῦ Καμίλλου Φλαμπαριῶνος, παρατιθέμεθα ὡδε, ἐπὶ λέξει, περικοπὰς τινὰς τῆς ὑψηλῆς ταύτης γνώμης του, ἐκπροσωποῦσας καθ' ἡμᾶς ἐν τῇ λακωνικῇ των συντομίᾳ ἅπαν τὸ ὕψος και τὴν ἀξίαν τοῦ κατωτέρω γλαφυροῦ συγγράμματος, ὅπερ ἄσμενοι ἀπὸ τῆς σήμερον παραδίδομεν τοῖς φιλομαθεῖσι τῆς «Φύσεως» ἀναγνώσταις. Φ. Η.

Κύριοι C. Faure και H. de Graffigny.

Ζητεῖτε νὰ γνωμοδοτήσω περὶ τῆς ἰδέας τῆς ἐκδόσεως ἐπιστημονικῆς μυθιστορίας, ἧς νὰ βασίζηται ἀπολύτως ἐπὶ τῆς ἀστρονομίας, ὑπὸ τὸν τίτλον :

Αἱ περιπέτειαί ἐνός Ῥώσσου σοφοῦ

«Ὁ μόνον ἐπιδοκιμῶν τούτο, ἀλλὰ και συγγαίρω ἀνυποκρίτως ὑμῖν ἐπὶ τῇ ὁδῷ και τῷ κλάδῳ, ὃν ἐξελέξασθε. Ἦδη, δύναμαι ἀνευδοιάστως νὰ σᾶς εἰπω, ὅτι ἡ Ἀστρονομία δὲν εἶναι πλέον ἀπρόσιτος ἐπιστήμη ἢ μὴ ἐνδιαφέρουσα παντὶ, διότι ἐξεπῆδησε πλέον τοῦ καταθλιπτικοῦ τῆς ἀγνοίας περιφράγματος, ἐν ᾧ συνείχετο μέχρις ἐσχάτων ἐν νηπιώδει και πρωτοζῳῳ, ὅπως εἶπεν, καταστάσει, και ἐνράτῃ τῆς ἀναπτύξεως ὁδῶν, ἵνα κατασταθῇ ὁσημέραι ζωντανή. Μᾶς νινεῖ δὲ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοσοῦτον και πλείστα ζητήματα, τίως ζοφερά, μᾶς διαφωτίζει, ὥστε ἄνευ ταύτης δὲ διετελοῦμεν αὐτόχροημα τυφλοὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου Σύμπαντος.

Οὐδεὶς νοήμων, οὐδὲν πνεῦμα, ὅπερ διὰ τῆς ἐπιστήμης ἔχει καλλιέργηθῆ, δύναται νὰ μείνῃ ἤδη ἀδιάφορον πρὸς τὰς θανασιᾶς ἀνακαλύψεις τῆς ἀστρονομίας, ἀνακαλύψεις, αἵτινες μᾶς φέρουσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς γενέσεως τῶν μεγαλοπρεπῶν φαινομένων τῆς φύσεως και θέτουσιν ἡμᾶς εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰς ὑπερτάτας δυνάμεις και πραγματικότητας τῆς δημιουργίας.

Τοῦ λοιποῦ ἡ ἀστρονομία διὰ τῶν ὁσημέραι ἀνακαλύψεων τῆς, τῇ βοήθειᾳ και τῆς τελειοποιήσεως τῶν τηλεσκοπίων, καταντᾷ ἔδαφος ἐν τῇ ἐξικνίσει τοῦ μέλλοντος, ὁ δὲ ἀνάματος φυσιοδίρης δὲ δύναται ἐκάστοτε νῆαν πτωχὴν τοῦ καλύπτοντος τὴν φύσιν πέλλου ν' ἀνεγείρῃ.

Ἡ μελέτη τοῦ σύμπαντος προκαλεῖ ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐρευνητῶν, ὄφρατον δὲ εὐχαρίστησιν προξενεῖ εἰς τὸν πλανώμενον διὰ τῶν πτερόνων τῆς φαντασίας του ἀτὰ τοὺς ἀχανεῖς κόσμους, οἷτινες μεθ' ἡμῶν διατρέχουσιν ἐν τῇ ἀπειρίᾳ τῶν οὐρανῶν τὴν ἄδηλον πορείαν πρὸς τελείωσιν τοῦ ἐπίσης ἀγνώστου προορισμοῦ των.

K. Μητσόπουλος

τυφῶν πνέων πρὸς βορρᾶν τοῦ κόλπου τῆς Βεγγάλης, εἰσορμᾷ πρὸς τὸ Δέλτα τοῦ Γάγγου και Βραμαπούτρα. Ὁδῶ π. χ. τὴν νύκτα τῆς 11 πρὸς τὴν 12 (ν. ε.) Ὀκτωβρίου τοῦ 1737, πνεύσαντος τυφῶνος, συνοδευθέντος και ὑπὸ σεισμοῦ, τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγου ἀνυψώθη μέχρι 40 ποδῶν, κατέπνιξε περὶ τὰς 300,000 ἀνθρώπων. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 31 Ὀκτωβρίου πρὸς τὴν 1 Νοεμβρίου 1876 ἐπῆλθεν ἰσχυρότατος τυφῶν κατὰ τῶν ἐκβολῶν τῶν Βραμαπούτρα, καθ' ἣν ὄραν κατέρρεον πρὸς τὴν θάλασσαν τὰ ὑπὸ ἰσχυρᾶς πλημμυρίδος τῆς νύκτα ἀνυψώθηνα ὕδατα. Τὰ κύματα τοῦ τυφῶνος συνενωθέντα μετὰ τῶν ὑδάτων τῆς πλημμυρίδος, ἧς, ὡς γνωστὸν, ἐπέχεται τῇ ἐλκτικῇ ἐνεργείᾳ τῆς Σελήνης, ὄρμησαν ἰσχυρότατα πρὸς τὴν ξηρὰν· φθάσαντα δὲ εἰς ὕψος 45 ποδῶν κατέκλυσαν χωρὰν 141 τετραγων. γεωγραφικῶν μιλίων, καταπνίξαντα ἐκ τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων τῆς χώρας κατὰ τινὰς μὲν 215,000, κατ' ἄλλους δὲ 100,000. Οἱ ἐπιπόνοι τῶν κατοίκων ἐσώθησαν ἀναβάντες εἰς δένδρα ὑψηλά, ἅτινα κατὰ συνήθειαν ὑπάρχουσι περὶ τῶν οἰκίων. ΣΤ'.

Ἐρευθῶν περαιτέρω ὁ Suess τὰς αἰτίας, εἰς ἅς πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὸν κατακλυσμὸν τούτον τῆς Μεσοποταμίας, ἀνευρίσκει ἐν τῷ ἔπει τοῦ Ἰδουβάρ, ὅτι ὁ Χασῆς Ἀδρᾶς νοουθετεῖται και παρακινεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐα, τοῦ Θεοῦ τῶν θαλάσσων, και τῆς ἀδύσου νὰ ναυπηγήσῃ πλοῖον. Ἡ προφητεία αὕτη ἐξηγεῖται, ἂν δεχθῶμεν ὅτι πρὸ τῆς κυρίας καταστροφῆς προηγήθη σειρά σεισμῶν ἀσθενῶν, συνοδευόμενων και ὑπὸ μικρῶν πλημμυρῶν, αἵτινες ὄδηγησαν τὸν Χασῆς Ἀδρᾶς νὰ ναυπηγήσῃ πλοῖον, εἰς τὸ ὀποῖον νὰ καταφύγῃ μετὰ τῶν συγγενῶν και οἰκείων του, ἐν ἡ περιπτώσει ἦθελον γείναι οἱ σεισμοὶ και αἱ πλημμύραι δεινότεραι.

«Ὁ Ἀδᾶρ, ἱστορεῖ τὸ ἔπος, πλημμυρίζει ἀπαύστως τὰς διώρυγας, οἱ δὲ Ἀρουτάκοι (τὰ πνεύματα τῆς ἀδύσου) ἀναφέρουσιν ὕδατα και κῆμονοι τὴν γῆν νὰ τρέμῃ διὰ τῆς δυνάμεως των.» Τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἐρράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀδύσου και οἱ καταρράκται τοῦ ὄρατοῦ ἀνεσφύγησαν. Ὅθεν ὁ γεωλόγος ἀμέσως ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ τοῦ ἔπους ἀναγνωρίζει «σεισμοὺς και κραδασμοὺς τοῦ ἐδάφους, ἐκ δὲ τῆς φράσεως αἱ πηγαὶ τῆς ἀδύσου, συμπαραιναι, εἶτι συγχρόνως μετὰ τῶν σεισμῶν ἐρράγη τὸ ἔδαφος και ἐκ τῶν ρηγμάτων ἀνέβησαν ὕδατα, κατακλύσαντα τὴν χώραν. Τὸ φαινόμενον τούτο εἶναι σύνθησις εἰς μεγάλους σεισμοὺς, π. χ. τῆς Λισσαβῶνος (1855), τοῦ Αἰγίου (1861), τοῦ Ἀργινίου (1889) και πολλῶν ἄλλων τόπων, ἐπομένως και ἐπὶ τοῦ ποταμογῶστου και λίαν ὑδροφόρου τῆς Μεσοποταμίας ἐδάφους θὰ ἐσχηματίσθησαν τότε ρήγματα μεγάλα, ἀπὸ τῶν ὀνοίων ἀνεπήδησαν ὕδωρ ὑπόγειον ἐν μεγάλῃ ποσότητι.

Ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ τοῦ Ἰδουβάρ γίνεται λόγος και περὶ ἰσχυροτάτων ἀνέμων και σκότους, φαινόμενον συνήθως συμβαινόντων κατὰ διάρκειαν τῶν τυφῶνων.

Z'

Οὕτως ἐξετάζων ὁ Suess τὸν σεισμὸν τῆς Μεσοποταμίας και παραβάλλων αὐτὸν πρὸς γνωστοὺς σεισμοὺς, ἐπισυμβῆντας κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἐξάγει τὰ ἐξῆς τέσσαρα πόρισματα :

- α') ὅτι τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα κατακλυσμὸς ὑπὸ ἀρχαίων λαῶν ἀναφερόμενον φυσικὸν φαινόμενον ἔλαβε χώραν πρὸ αἰώνων ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ κάτω Εὐφράτου, συνοδευθὲν και ὑπὸ καταστρεπτικῆς πλημμυρίας τοῦ βαθυπέδου τοῦ Εὐφράτου.
- β') ὅτι κυρία αἰτία τῆς πλημμύρας ταύτης ὑπῆρξε σεισμὸς ἰσχυρός, σείσας τὴν περιοχὴν τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἢ τὰ νότια τούτου μέρη, οἷτινος προηγήθησαν ἀσημαντοὶ τρέμοι.
- γ') ὅτι λίαν πιθανὸν εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἰσχυρῶν τοῦ ἐδάφους κραδασμῶν ἐπῆλθε συγχρόνως ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ και τυφῶν καταστρεπτικὸς και
- δ') ὅτι παραδόσεις ἄλλων λαῶν π. χ. ὁ τῶν Ἑλλήνων κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος, δὲν ἀποδεικνύουσιν ὅτι σύμπας ὁ πλανήτης ἡμῶν ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ὅτι εἶναι και αὐταί εἰλημμένοι ἐκ τοῦ Ἀσσυριακοῦ κατακλυσμοῦ ἢ ἄλλου τινὸς ὁμοίου φαινομένου.

Ὅθεν ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Χασῆς Ἀδρᾶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἀπλοῦστα ὡς ἐξῆς: Κατὰ τινὰ περίοδον σεισμῶν συνεχῶν, ὡς και νῦν οὕτω πολλαχῶ παρατηρεῖται, ἐπανελημμένως τὸ ὕδωρ τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἐπῆλθε κατὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Κάτω Εὐφράτου. Ἐκ τῶν πλημμυρῶν τούτων, αἵτινες τὸ πρῶτον ἦσαν ἀσθενεῖς, ὄδηγηθῆκε ἀνῆρ προνοητικὸς, ὁ Χασῆς Ἀδρᾶς, δηλ. ὁ θεοσεβῆς σοφός, ναυπηγῆσαι πλοῖον πρὸς σωτηρίαν τῶν οἰκείων αὐτοῦ και ἀπαρτάτοισι τούτοις ἔσωθεν και ἔξωθεν, ὡς και τώρα γίνεται ἐν τῇ χωρᾷ τοῦ Εὐφράτου. Οἱ κραδασμοὶ τοῦ ἐδάφους ἐπαύσαντο, οὗτος δὲ καταφύγει μετὰ τῶν συγγενῶν του εἰς τὸ πλοῖον· τὰ ὑπόγεια ὕδατα ἀναδρῶσιν ἐκ τοῦ διαρραγέντος ἐδάφους και συγχρόνως ἐπέχεται ἐλάττωσις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θλίψεως, ἧν παρακολουθεῖ φοβερὰ καταγίγ και βροχὴ βαρδαίωσας, λίαν δὲ πιθανῶς και τυφῶν, ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἐφορμήσας. Ἡ θάλασσα καταστρεπτικῶς εἰσώρησεν εἰς τὴν κοιλάδα και συμπάρεισε τὸ πλοῖον ὄθησασα αὐτὸ πρὸς τὰ μεσογείστερα, ὅπου και ἐξώκειλε παρὰ τοὺς λόφους τοὺς κειμένους πρὸς βορρᾶν και ΒΑ τοῦ Τίγριδος.

Όποια ζητήματα έλντα έτι εφ' ανθρωπω κεινται έκει δια μέσον του χάους και έρέβους!

Όποιος δ' προορισμός αυτών εν σχέσει προς τον ανθρωπον! Όποια η φύσις, η καταγωγή και το μέλλον! Έρουνάτε!

Καμίλλος Φλαμπαριών

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Πρότασις γάμου και όμιλία περι Σελήνης.

Άπό πολλής ώρας η χιών πίπτουσα κατά χονδράς νιφάδας όλως άθωρόβως και ήσυχως είχε λευκάνει ήδη τας όδους, τας στέγας και τά δένδρα, οι δε όλίγοι διαβάται και τά άμάξια διήρχοντο μετά κόπου τό λευκόν έδαφος της Πετροπόλεως.

Έν τινι άπομονωμένω διαμερίσματι αυτης, που και που ήκούοντο οι κώδωνες εξακολουθούτων έτι έξευγμένων ίππων να διαβαίνωσιν έκειθεν, έντός δε οικήματος παραδόξου, ένθα βαθυτάτη ήσυχία έπικράτει, και διαταράσσεται μόνον υπό του άπό καιρού εις καιρόν τριγμού των καιομένων ζύλων εν μεγάλη παρά τό μέσον της αιθούσης καιμένη θερμάστρα και του τιμ-τάκ ώρολογίου έκκρεμούς, εν μακροσκελεί ζυλίω κισωτίφ έναντι της θύρας εύρισκομένου, νεάνις εν εύρυτάτη έδρα καθήμενη, πλησίον της θυρίδος, και τας χείρας έρριμμένας έχουσα επί κεντητού έργοχείρου, όπρι πρό όλίγου είχε πείσει των χειρών της, έφαινετο όλως παραδεδομένη εις σκέψεις βαθυτάτας.

Τό ώχρόν και ώσειδές κανονικόν αυτης πρόσωπον, όπερ δύο μεγάλοι όφθαλμοι κυανοί εφώτιζον, η λεπτή και εύθετα αυτης ρίς, τό μικρόν στόμα, τά κοράλλινα χείλη της, η ζανθοπλόκαμος αυτης κόμη, φυσικώτατα προβαίνουσα πρό του μετώπου αυτης και πίπτουσα έπιχαριτως εν δυσί μακροίς και πυκνοίς πλοκάμοις, ήνωμένοις εις τό άκρον δια κυανής μεταξίνης ταινίας, προσείδιον εν όλη αυτών τή φυσικότητι και άπλότητι τύπον έντελής Ρωσίδος άστής. Οι δε στενοί αυτης ώμοι, τό όλίγον εξέχον αυτης στήθος, τό λεπτόν και εύλύγιστον αυτης άνάστημα και οι μικροί άμα και κομποί βραχιόνες έδηλούν ήλικίαν 16 — 17 έτών πλην εξέτάζων τες τό σοβαρόν αυτης μέτωπον και πτυχήν, ήτις διηυλακοϋτο άκριβώς εν τή τομή των χειλέων της θα εξα-

λάμβανε ταύτην ως διατρέχουσαν τό 20όν έτος της ήλικίας της.

Αίφινιδώς τό ώρολόγιον κτυπῃ τήν 5ην ώραν, και η νεάνις αυτη έσκιρτησε και θέσασα τήν χείρα επί των όφθαλμών της, ως θέλουσα να συνέλθη εις έαυτην εκ μικρού όνειροπωλήματος, έψιθύρισε.

— Πέντε ώραι... και τώρα πλέον δεν θα έλθω... η δε κυρία Βακουνίνη μοι είχαν εν τούτοις καλώς ύποσχεθῆ... —

— Και οι όφθαλμοί της διηυθύνθησαν προς τήν θυρίδα, δι' ης παρετήρει τήν χιόνα πίπτουσαν και άνεμοστροβιλιζομένην έξωθι έίτα δε σιθιζομένην επί της θυρίδος.

— Ίσως ό καιρός να τόν έφθίσει, προσέθηκε, θέλουσα ούτω να δικαιολογήση τήν βραδύτητα του άναμενομένου προσώπου.

Και μικρόν τά χείλη της συνεσπάσθησαν εν είδει πικρού παραπόνου.

— Έάν όμως με αγαπῃ, ως έλεγεν εις τήν κυρίαν Βακουνίνη, διελογίσθη, η χιών δεν έπρεπε να τόν έμποδίση.

Έν φ' τοιαύτα καθ' έαυτην έλεγε, βιαία έκπυρσοκροτησις άντήχησεν εν όλω τῷ οικήματι, σείσασα αυτό εκ θεμελιών, και έκρόται ώσει να κατέπιπτον οι τοίχοι αυτού εν ταύτῳ δε αι ύελοι των θυρίδων άπεσπάζθησαν εις τεμάχια, έρμάριον πλήρες έργαλείων κατέπεσε μετά πατάγου επί του έδάφους, τρεις δε μεγάλοι βιβλιοθήκαι, αίντινες κατελάμβανον τό μήκος του τοίχου, καταπεσοϋσαι και αυται, έπλήρωσαν τήν αίθουσαν δι' όγκωδών συγγραμμάτων.

Βαθυτάτη σιγή έίτα ίπηκολούθησε, μηδὲ του έκκρεμούς ώρολογίου άκουομένου πλέον, σταματήσαντος και τούτου υπό της άναφλέξεως.

Η νεάνις έγερθεύσα έστη όρθία, ως άγαλμα έντελής, μηχανικώς όλως ζητούσα εν τή έκπλήξει της να εύρη τό αίτιον της καταστροφής.

— Α! ηξέρω, ειπε μετά πικρού μειδιάματος, αυτός ό πατήρ μου θα μάς άνατινάξη τέλος εις τόν άέρα.

Παρελθούσης δε της άνατριχιάσεως, ήτις είχε καταλάβει τό σώμα αυτης, έπλησίασε τήν τράπεζαν και έπίσει κομβίον τι.

Είς ύπνρέτης φέρων υποδήματα και μικρόν έρυθρόν χιτώνιον εισήλθεν άμέσως.

— Βασίλη, τῷ λέγει η νεάνις, δεικνύουσα αυτῷ τήν θυρίδα, πρέπει άμέσως να διορθώσωμεν αυτό τό κακόν.

— Ο πατήρ σου πάλιν τά ίδια μάς έκαμιν, ύπετονθόρυσεν ό ύπνρέτης.

Και ρίπτων βλέμμα επί της καταστάσεως της αιθούσης.

— Παναγία μου! άνεφώνησε μετά πνιγομένης φωνής, τί θα έίπη ό πατήρ σου, άμα ίδη αυτά;... τό τηλεσκόπιον... αι φωτογραφία... οι φακοί... τά βιβλία... τά έργαλεία του... δια θάλασσα.

— Καλά, καλά, Βασίλη, ύπέλαβεν η κόρη μετ' άνοπομονησίας, τρέξε πρώτον να φέρης τεχνίτην να θέση ύέλους εις τας θυρίδας, διότι κάμνει ψύχος πολύ, και ύστερον βλέπομεν αυτά.

Ο ύπνρέτης εξέηλθεν άμέσως και μετ' όλίγον η θύρα άνοίγεται, και εις κύριος, ως βόμβα, παρουσιάζεται εν τή αίθούση.

Ητο μικρόσωμός τις γέρον, ούχι πλέον των εξήκοντα έτών, ζωρός, εύκίνητος, λευκοροδόχρους, ήμφαλακρός και λευκότριξ, φέρων δερμάτινον περιζώμα από κεφαλής μέχρι ποδών, κατεσπιλωμένον υπό των χημικών όξέων. Αι δε χείρες αυτου, οι βραχιόνες και μέρος του προσώπου του έφαινοντο κεκαυμένα εις σημεία τινα αυτών.

Διά της μιᾶς χειρός έκράτει πυκνόν ύελινον δοχείον περιβεβλημένον δια δικτυωτού χαλυδδίνου σύρματος, και διά της έτέρας έδεικνυε μετάλλινον σωλήνα κεκαυμένον εκ της έκπυρσοκροτήσεως.

— Α Σελήνη! Σελήνη!... άνεφώνησε, σπεύδων προς τήν κόρην του. Και κατεφίλησεν αυτην εις τό μέτωπον.

— Ίδέ, τῆ ειπε, δι' ήχηρᾶς φωνής, ό τύπος εύρεθη και ούδεις εις τόν κόσμον θα μοι τόν διαμρισθητήρη... εν γραμμαρίον—άκουσον καλώς—εν γραμμαρίον μόνον, εκ της έκρηκτικῆς ταύτης ούσιαις, άναφλεγόμενον υπό ένός σπινθηρος και διαστελλόμενον εν θερμότητι τετρακοσίων πενήτηκοντα

βαθμών, άναπτύσει δέκα κυβικῶν μέτρων άέριον... έννοις Σελήνη;... δέκα κυβικῶν μέτρων άέριον!... Έάν εις εν κοινόν όπλον αφαιρέσω τό φυσίγγιον και θέσω εν στρογγύλον τεμάχιον μεγέθους άργυρού νομισματος, γνωρίζεις τί θα παραγάγη η άνάφλεξις του άπλου αυτου τεμαχίου;... δίδει εις μίαν σφαίραν εκ πλατίνης και βάρους 100 γραμμαρίων άρχικῆν ταχύτητα 2000 μέτρων κατά δευτερόλεπτον, και βάλλει αυτην εις 16 χιλιομέτρων άπόστασιν.

Η νεάνις ήνωσε τας χείρας και άνέφξε τό στόμα δια να άπαντήση, άλλ' ό γέρον δεν τῆ άφῆκε τόν καιρόν.

— Έννοις τί έπανάττασιν θα φέρῃ τούτο εις τήν βληματομετριαν;... όλα αι έκρηκτικαί ούσιαι από της πυρίτιδος μέχρι της δυναμίτιδος, της βοηρίτιδος και αυτης της μελινιτιδος θα έξουδετερωθῶσι πρό της έμῆς...

Ανακινῶν δε τόν σωλήνα του μετ' ένθουσιασμού.

— Μὲ εν χιλιόγραμμον εκ τούτου, βλέπεις καλώς, Σελήνη, δύναμαι να άνατινάξω εις τά νεφθ όλην τήν Πετρούπολιν, και με όλίγους τόνους όλην τήν γῆν εις τεμάχια.

Ο γέρον όλως ένθους και με όφθαλμούς σπινθηροβολούτας εκ χαρᾶς ήρᾶτο να βαδίξη μεγάλους βήμασι καθ' όλον τό μήκος της αίθούσης, και έίτα έστη πρό της θυγατρός του.

— Και ηξέρεις, άνεφώνησε, πῶς θα όνομάσω τήν πυρίτιδά μου αυτην;... Θέλω συ να γείνης η άνάδοχος και να τήν όνομάσης σεληνίειδα.

Η κόρη έδειξε σημείον φρίκης.

— Να δώσω έγώ τό όνομά μου εις τόσον φρικῶδες άντικείμενον! άνεφώνησε, ποτί! ποτί! και έίτα προσέθηκε!

— Και τί, πάτερ, δια να καταστρέψης τους ανθρώπους και τας πόλεις των καταγίνεσαι πρό τόσου καιρού;

Ο γέρον άπήντησε μετ' άγανακτήσεως.

— Σὺ όμιλεις ούτω, Σελήνη; με νομίζεις ικανόν δια τούτου;... ήσύχασε! εάν θέλω να δώσω τό όνομά μου εις τόσον φρικῶδη ούσιαν, ό σκοπός μου είναι πολύ εύγενέστερος άφ' όσον συ νομίζεις! μεγαλοπρεπέστατος και άντάξιος του Μιχαήλ Όσιωφ, μέλους του ίνστιτούτου των έπιστημῶν της Πετροπόλεως, και του Βοσδουχοπλαβάτελ.

Ούτως όμιλῶν είχεν έκτείνει τό άνάστημά του εν όλω τῷ ύψει αυτου, έίτα δε λαμβάνων τας χείρας της θυγατρός του και φέρων αυτάς επί του στήθους του επί τινας στιγμάς.

— Αγαπητή μου, τῆ λέγει, γνωρίζεις καλώς, ότι Έκεινη και Σὺ είθε η ζωή μου. Έκεινη κατέχει πάσας μου τας σκέψεις, και συ συμπληροῖς όλην μου τήν καρδίαν. Σὲ βλέπω τήν νύκτα εις τόν ύπνον μου ώραίαν και άσπilon, ως τήν Παναγίαν, άγαθὴν πάντοτε και καλήν, ως άγιαν.

— Πάτερ μου, έψιθύρισε η νεάνις όλως συγκινημένην.

— Α! είμαι εύτυχῆς σήμεραν, ύπέλαβεν ό γέρον, πολύ εύτυχῆς, και έπιθυμῶ να διαμοιράσωμεν τήν εύτυχιάν μου... Και πλησίασας τό άνάκλιτρον, εκάθισεν επ' αυτου, σκεπτόμενος επ' όλίγον.

— Σελήνη, τῆ λέγει, μετ' όλίγον, πρέπει να σοι άνακοινώσω τι.

— Είς έμέ, πάτερ; έψιθύρισε η κόρη έκπληκτος.

— Ναι, θυγατερ, ήδη είσαι μεγάλη και θα σοι άνακοινώσω τό σχέδιον της έπιχειρήσεως, τήν όποιαν πρό πολλού μελετῶ.

Η ταραχή της Σελήνης όλονεν ηξάνετο, αι παρειαι της ήρυθρίσασ, και αι μακραι βλεφαρίδες της ταπεινωθεύσαι έσχημάτισαν χαρίεσσαν σιάν επί του μέλανος και ώχροϋ δέρματός της. Αίφνης δε κατανικηθεύσα υπό του πάθους, όπερ τήν κατεβίβρωσε τήν στιγμήν εκείνην ζωρότερον, δι' αίφνιδίου κινήματος ήγέρθη και έτρεξε να θέση τήν χείρά της πρό του στόματος του γέροντος.

— Και έγώ, πάτερ, τῷ λέγει, έχω να σᾶς άνακοινώσω τι.

— Και σύ; πῶς; μυστικόν τι; τῆ λέγει.

Ένευσε καταφατικῶς.

— Μπᾶ; και περι τίνος πρόκειται;

Χωρίς ν' άπαντήση ήλθε και εκάθισεν επί των γονάτων του Μιχαήλ Όσιωφ, εν περιέβαλε δια των βραχιόνων της, και στήριξασα τήν κεφαλὴν της επί των ώμων της τῷ ειπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Πάτερ... αγαπῶ...

Η λέξις αυτη μόνη έκαμε τόν γέροντα ν' άνασκιρτήση.

— Πῶς; αγαπῆς, σύ; τί σημαίνει τούτο;

Τότε άμέσως κύψασα η νεάνις τήν κεφαλὴν πρός τό έδαφος. Γνωρίζετε, αγαπητέ πάτερ, τῷ λέγει, ότι εκάστην Πέμπτην και Κυριακὴν μεταβαίνω εις τήν εκκλησίαν ν' άκούσω τήν λειτουργίαν. Πρό δύο μηνῶν, μόλις ήγειρόμην ήμέραν τινά εκ του έδάφους, όπου προσσηχόμην γονυκλινῆς, ό ποϋς μου περιεπλάκη έντός της έσθῆτός μου και άφύπτως θα έπιπτον χαμαί, αν εξ' άπροόπου τύχης εις νέος δεν εύρίσκατο εκεί πλησίον μου και δεν με έλάμβανε δια του βραχιόνος...

Και έσταμάτησεν να άναπνεύση όλίγον και ένθαρρυνθῆ εις τήν συνέχαιν της όμιλίας της. Αλλ' ό πατήρ της έτήρει άπόλυτον σιωπὴν και ήναγκάσθη να εξακολουθήση μετ' άγῶνος και φόβου.

— Από της ήμέρας εκείνης εκάστην πέμπτην και κυριακὴν τόν επανέβλεπον, εις τήν αυτην θέσιν, πάντοτε προσέχοντα εις έμέ μετά πολλού σεβασμού και χάριτος, δε ήμέραν τινά κατά τήν έξοδον μου εκ του ναού έστατο παρὰ τήν θύραν και μοι προσέφερον άγιασμόν, η χείρ του ήγγισε τήν

δικήν μου, και άμέσως δέν ήξεύρω διατί, ήρχισα νά τρέ μω, άλλάντσον πολύ, ώστε ήγαγκάστην νά στηριχθώ επί του βραχίονος τής Μαρίας Πετρόνας, διά νά έλθω εις τήν οικίαν.

Έκ νέου είσώπησε και βίβασα βλέμμα πρὸς τόν πατέρα της, παρετήρησεν αὐτὸν σιωπηλῶς άκούοντα πάντοτε, χωρίς νά δεικνύη οὐδέν σημεῖον επιδοκιμασίας ή αποδοκιμασίας. Ένθαρρυνθείσα δ' εκ τής στάσεως αὐτῆς τοῦ γέροντος ή Σελήνη εξηκολούθησε.

— Μετά τινος ήμέρας ή Μαρία Πετρόνα μοι παρετήρησεν, καθ' ήν στιγμήν ήπλησιάζομεν εις τήν οικίαν, ότι άνθρωπός τις μάς παρηκολούθει από τής έξόδου μας εκ του ναοῦ. Έστρεμον περισσότερον και έφοβήθην νά στραφῶ, άλλ' όταν ο Βασίλης μάς ανέφξε τήν θύραν τής οικίας μας, άναλαβοῦσα θάρρος εκλινα όλίγον τι τήν κεφαλήν και τόν παρετήρησα εις δεκαπέντε μόνον βημάτων άπόστασιν όπισθένμας και μετά προσοχῆς παρατηροῦντα έμέ... Ήτο Πέμπτη, τό ένθουμούμαι καλῶς, και τήν έπομένη Κυριακήν, πάτερ, εις τήν συναναστροφήν τής κυρίας Βακουίνης, εις τήν όποίαν δέν ήλθετε ένεκα τής συνελύσεως τῶν μελῶν τοῦ Άστροσκοπίου, εις ο εἴχετε μεταβῆ διά τήν εκλειψιν, νομίζω, εισερχομένη, τό πρώτον άτομον, τό όποῖον συνήτησα, ήτο αὐτό παλιν, παρατηρῶν με και μειδιῶν.

Ή Σελήνη έσταμάτησεν, όλως τρέμουσα και πεφοβισμένη, περιμένουσα τόν πατέρα της νά χυθῆ ώς λέων κατ' αὐτῆς, κατόπιν τοιοῦτων άνακοινώσεων, πλην ο γέρον δέν ένκειντο εκ τής στάσεως του. Ή νεανίς εξηκολούθησε.

— Μετά τινος στιγμῆς, ή κυρία Βακουίνη μοι συνέστησεν αὐτόνως περίφημον χορευτήν και έχόρευσα μετ' αὐτοῦ.

Μετά τοῦτο μετέβαινον εκάστην Κυριακήν τό έσπέρας παρὰ τῆ κυρία Βακουίνης, όπου επανεύρισκον αὐτόν πάντοτε και επί μάλλον άγαπητόν. . . επί μάλλον εύγενῆ και υποχρεωτικόν, μέχρις ότου πρὸ όκτώ ήμερῶν, ότι ή κυρία Βακουίνη μοι άνεκοίνωσεν, ότι με άγαπᾷ, δέν εξεπλάγην ποσῶς, και με ήρώτησεν εκ μέρους του, εάν ήδύνατο νά έλπιζῆ. . . Έγώ ήρκέστην μόνον εις άπάντησιν νά τήν άσπασθῶ και συνειφώνησιν νά τόν φέρῃ εἰδῶ τώρα, διά νά σᾶς κάμη έπίσημον άνακοινώσιν.

Και προσέθηκε μετά μικράν άνάπαυλαν.

— Έχει μικράν περιουσίαν. . . είναι διπλωμάτης και ονομάζεται Γοντράν Δέ Φλαμμερμόν.

Έπί τῷ άκούσματι τοιοῦτου όνόματος, ο γέρον εύθις εκινήθη, άνασκιρτήσας αιφνιδίως, και λαμβάνων εν τῷ άμα τὰς χείρας τής θυγατρὸς του, άνεφώνησεν.

— Φλαμμερμόν! είπες; προέφρες τό όνομα Φλαμμερμόν; — Ναι, πάτερ, άπεκρίθη αὐτῆ εκπληκτος, καλεῖται Φλαμμερμόν, με άγαπᾷ και θα έλθῃ ο ίδιος νά σᾶς ζητήσῃ τήν χείρά μου.

— Ο Φλαμμερμόν εἰδῶ! επανέλαβεν ο γέρον ύψων τὰς χείρας πρὸς τόν οὐρανόν, ο Φλαμμερμόν θελει νά γείνη γαμβρός μου; . . Δέν ήλπίζον τοιαύτην εύτυχίαν.

— Τόν γνωρίζετε λοιπόν, πάτερ μου; εἰψθύρισεν ή κόρη.

— Πῶς, εάν τόν γνωρίζω, εἰγώ; άνεφώνησεν ο γέρον και τις εκ του κόσμου τῶν έπιστημῶν δέν γνωρίζει τόν Φλαμμερμόν, τόν Γάλλον σοφόν, οὔτινος αι εν τῇ άστρονομίᾳ άποκαλύψει εκκμον καταπληκτικῶς προόδου. . . άλλὰ δέν είδες εις τὰς βιβλιοθήκας μου τὰ συγγράμματά του, τὰ όποια άνέγνωσα όλα άπλήστως. Είναι άνηρ μεγάλης αξίας και φήμης αὐτός. . .

Ή νεανίς παρετήρει τόν πατέρα της λίαν εκπληγημένη.

— Θα συγγῆ τό όνομα, εκέφηθη αὐτῆ τότε, άναμφιβόλως δέ θα ύπάρχη έτερός τις Γάλλος σοφός, όστις θα έχῃ τό αὐτό όνομα. Ο Γοντράν είναι διπλωμάτης και οὐδέ λέξιν περι άστρονομίας γνωρίζει.

Και άμέσως εκέφηθη ότι ο πατήρ της θα ήτο άφιερωμένος εις άστρονομικόν τι πρόβλημα και δέν θα έδωκε προσοχήν μεγάλην εις τό όνομα.

— Οτε δέ μετ' όλίγον ήτοιμάζετο νά τῷ εξηγήσῃ τήν πλάνην του, εκρούσθη ο ηλεκτρικός κώδων και κύριός τις ήγγέθη, όπως παρουσιάσῃ τῷ κ. Όσιπῶφ.

— Αὐτός είναι, εἰψθύρισεν ή νεανίς, καταπόρφυρος εκ συγκινήσεως.

— Αὐτός είναι, επανέλαβεν ο γέρον περιχαρῆς.

Και εξετάζων τήν κατάστασιν, εις ήν εύρίσκετο είπεν.

— Δέν δύναμαι νά τόν διχθῶ εις αὐτήν τήν κατάστασιν, τέκνον μου' συντρόφευσέ τον, έως ότου αλλάξω φορέματα.

Και χωρίς νά περιμένη άπάντησιν, μετέβη εις τό δωμάτιόν του.

Ταυτοχρόνως ο Βασίλης ανέφξε τήν θύραν και άνήγγειλε τόν κόμητα κ. Γοντράν Δέ Φλαμμερμόν.

Άμέσως δέ εισῆλθε νεανίας ώσει είκοσιπενταετής, παραστήματος εύπρεπούς, καλοενδεδυμένος, με μύστακας έπιτετηδευμένους, ύφος στρατιωτικόν και φυσιογνωμίαν πνευματώδη. Οι όφθαλμοί του μικροί άλλὰ ζωηροί, και μέτωπον πλατύ και διαυγές με κόμην έπιμεμελημένην προείδιδον άνδρα επίσης νουεγχῆ και αξιολάτρευτον.

— Δεσπονίς, είπεν, ύποκλινόμενος μετά σεβασμοῦ και περιβάλλον τήν νεάν διά βλέματος πλήρους συμπαιθείας' άδιαθετήσασθε τής κυρίας Βακουίνης και μη δυνηθείσθε νά με συνοδεύση, άνησυχῶν δ' άφ' έτέρου ύπερβολικῶς νά μάθω τήν τύχην, ήτις με άναμένει, θεώρησα πρέπον νά έλθω μόνος, βέβαιος ών ότι θα έχῃτε τήν καλωσύνην νά με συστήσῃτε εις τόν κύριον πατέρα σας. . . μολοντί ο όλίγον βεβαιώσῃτε οὗτος τρόπος. . .

Ή Σελήνη έμειδίασε λεπτῶς πως και ήρυθρίασεν όλίγον.

— Πράγματι, άπήντησεν, ίσως τό διάβημα τοῦτο δέν είναι πολύ. . . πολύ διπλωματικόν. . . άλλὰ τέλος, πολλάκις ή σπουδή φέρει τήν άνάγκην.

Και προσέθηκεν άμέσως, με μεγάλην χάριν, δεικνύουσα κάθισμα τῷ νέφ.

— Θα συγχαρήσῃτε, παρακαλῶ, τόν πατέρα μου, όστις πρὸ όλίγου άπεσύρθη έντεῦθεν διά νά αλλάξῃ τήν τής εργασίας αὐτοῦ ένδυμασίαν δι' έτέρας μάλλον καταλλήλου διά τήν περίστασιν.

Άμέσως δέ μετά τοῦτο, πλησιάσασα τόν κόμητα Δέ Φλαμμερμόν.

— Άχ! Κύριε, τῷ λέγει, χαμηλῆ τῆ φωνῆ, εάν ίγνωρίζετε. .

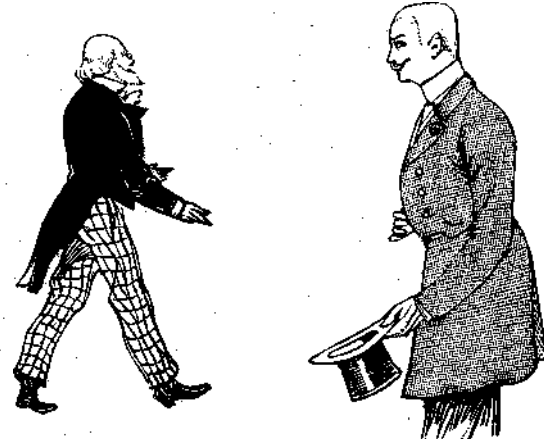
Πλην άνεφώνησθε τής θύρας αιφνιδίως, παρουσιάσθη εν τῷ μέσῳ ο κ. Όσιπῶφ, άδειξίως έστενωχωρημένος έντός μαύρης βελάδας παρελθόντος συρμοῦ εξ ής προέβαλλεν ύποκάμισον κατεσπιλωμένον εκ τῶν όξέων τοῦ εργαστηρίου του και

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ!

πéριξ του όπου λευκός λαμοδετής ήτο δεδεμένος ως σπάγγος.

Με τὰς χείρας τεταμένες προχωρεῖ πρὸς τόν νεόν, όστις επίσης έβη πρὸς αὐτόν.

— Συγχαρηστέ μοι, κύριε, τήν τόλμην, είπεν ο κ. Δέ Φλαμμερμόν, ήν τόσον αιφνιδίως έλαβον, διαταράζας όντως εν ταῖς σπουδαίαις αὐτοῦ εργασίαις και μελέταις τόν σοφόν άνδρα, εις όν ή Ρωσία και ο κόσμος όλως όφείλουι τοσαύτας μεγάλας άνακαλύψεις.

— Είθετε έντελῶς συγκεχωρημένους, Κύριε, άπεκρίθη ο κ. Όσιπῶφ, διότι είναι μεγάλη εύτυχία δι' έμέ νά σφίξω τὰς χείρας τοῦ έργατοῦ τῶν Ήπειρων τοῦ Οὐρανοῦ και τής Άστρονομίας τοῦ λαοῦ. . .

Ο Γοντράν εν έστάσει τοιαύτης ιδιότητος, ήτις τοσοῦτον άπροσδοκῆτως τῷ άπέδιδετο, παρετήρησε τόν γέροντα μετά πλείονος προσοχῆς και είτα έστράφη πρὸς τήν Σελήνην, ότι ή εκπληξίς αὐτοῦ ηύξηθη επί μάλλον, βλέποντος ταύτην έχουσαν τόν δάκτυλον πρὸ τῶν χιλιῶν.

Ο κ. Όσιπῶφ εξηκολούθησεν, άποῦ παρετήρησε τήν εκπληξιν τοῦ νέου.

— Εκπληγτίσθε, βλέπω, άγαπητέ μου κύριε, άλλ' ή Ρωσία δέν εἶνε χώρα άγρίων. . . καταγινόμεθα εις τήν επιστημονικήν κίνησιν τῶν άλλων ένῶν και ιδίως εις ότι άφορᾷ ὑμᾶς προσωπικῶς.

Και λαμβάνων αὐτόν από τής χειρὸς.

— Ίδιε, τῷ λέγει— δεικνύων αὐτῷ παμμεγέθη συγγράμματα— έχετε τήν πρώτην θέσιν.

Ο Γοντράν κυριολεκτικῶς τὰ έχασε και ρίπτων βλέμμα επί τῶν βιβλίων αὐτῶν, άνέγνωσεν, αι Ήπειροι τοῦ Οὐρανοῦ, ή Άστρονομία τοῦ λαοῦ, οι πλανητικοί κόσμοι, ή Γήενος άμύσφαιρα, πάντα έργα τής χειρὸς τοῦ διασημοῦ Γάλλου άστρονόμου Φλαμμερμόν.

Ο Μιχαήλ Όσιπῶφ ένόμισεν, ότι πρὸ αὐτοῦ είχε τόν εργάτην τῶν σπουδαίων αὐτῶν έργων, ένῷ ο Γοντράν Φλαμμερμόν, κόμης εκ γενετῆς και διπλωμάτης εξ επαγγέλματος, έμίσει εκ χαρακτήρος πᾶν ο, τι ίσχετιζέτο πρὸς τὰς έπιστήμας. Και εν τούτοις ή τύχη έφερον εις συνάφειαν δύο όλως αντίθετα άκρα.

Άμέσως ο κ. Φλαμμερμόν ένόησε πόσον τὰ περι γάμου σχέδιά του ήρξαντο εκ πρώτης άπόψεως νά συγκρούωνται, και ότι ο γέρον σοφός μάλλον ένδιεφείρετο διά τήν σελήνην και τὰς κηλίδας αὐτῆς ή διά τήν γῆν και τῶν επί ταύτης διαδραματιζομένων.

Έν τούτοις ή σαφῆς αὐτοῦ εἰλικρίνεια και εύθύτης δέν τῷ επέτρεπον νά κρατῆ τόν γέροντα περαιτέρω ένάμφιβολῆς και τῷ λέγει:

— Δέν γνωρίζω, κύριε Όσιπῶφ, τι σᾶς προύξηνεσ τήν πλάνην σας, πλην όφείλω νά όμολογήσω, ότι δέν είμαι τοιοῦτος, οἶον με έξελάθετε.

Ο γέρον ήλλαξεν έντελῶς όψιν.

(Έπειται συνέχεια)

Πάλι γλυκερά σελήνη μου, 'θγίκες νά με φωτίσης! Και τήν ψυχή μου σ' όνερα και πάλι νά βυθίσης! Πόσες φορές εκάθισα μονάχη άντικρύ σου, Και πόσας ώρας θελκτικῶς έπέρασα μαζί σου! 'Ω! πόσο πόσο σ' άγαπῶ νά εἰςευρες σελήνη, Και πόσον τό χλωμό σου φῶς, παρηγοριά μου δίνει! 'Οπόταν έχω τήν ψυχὴν μεστήν άπελιπίστας 'Οπόταν βαδανίζομαι υπό μελαγχολίας. 'Όταν άπογοιτεύεις τὰ στήθη μου βαρύνει Τὰ δακρυσμένα 'μμάτιά μου, 'οε σε στρέφω σελήνη. 'Αφού 'δῶ κάτω εις τήν γῆν κάλλιστα τό εἰξεύρω Πῶς ένα στόνον συμπαθῆ δέν δύναμαι νά εἰρω! 'Όλα τὰ βλέπω μάταια! Φεῦ! όπου κι' αν γυρίσω, Δέν δύναμαι μίαν ψυχὴν άγνήν νά άπαντήσω. Και ούτε εν καν πρόσωπον άνευ τής προσωπίδος Δέν είδον, φεῦ! τό κρύπτουσι μετά πολλῆς φροντίδος. Κι' ύπάρχουσιν ένιοτε τοιαῦται προσωπίδες. 'Όπου δέν διακρίνονται, νομίζεις ότι είδες, Τό πρόσωπον τό άληθές, πτωχέ! και τότε χαίρων Τό εγκολποῦσαι, τήν πιστήν καρδίαν σου προσφέρων. Πλην' πῶς πλανᾶται όταν 'δῆς ή τάλαινα ψυχή σου. Θέλουν σφαλίσῃ οι άγνοί, εκ φρενίς, όφθαλμοί σου! Πόσες φορές οὔτω κι' εἰγώ σκληρῶς δέν άπατώμαι Και άγαπῶ εἰλικρινῶς χωρίς ν' ανταγαπῶμαι! Πλην νά ιδῶ τήν πλάνην μου ή άλήθεια όταν μ' άφήνει 'Ω! πόσα δάκρυα πικρά τό δμμα μου δέν χύνει! 'Όπου κι' αν στρέψω τῆ 'μμάτια όπου κι' αν άντικρύσω 'Όλα μου λέγουν πῶς εἰδῶ δέν ήμπορῶ νά ζήσω! Τότε 'οε σε σελήνη μου τὰ 'μμάτια μου ύψῶνω. Κ' ή άσπυμένίς σου 'μμάτιές μου πέρνουνε τόν πόνο. Γιατί εἰδῶ αὐτοῦ 'ψηλά δέν έχεις προσωπίδα, Κι' είναι άγνή και άσπιλη ή άσπρη σου άχτίδα. Κι' όταν 'ψηλά 'στὸν οὐρανὸν, νά λάμπης σ' άντικρύσω Τό βλέμμα μου 'στὴν οἴψ σου μ' άρέσει ν' βυθίζω. Μοῦ φαίνεται, ότι και σύ με βλέπεις από 'πάνω Και μὰ μικρῆ παρηγοριά 'οτῆ θεά σου λαμβάνω. Δέν ύποφέρω ποῶ νά ζῶ εν μέσῳ τής σκοτίας Και έλευθέρα ήθελον με πτέρυγας ταχείας Νά έβθανα πλυσίον σου πλυσίον τῶν άγγέλων Νά εγενόμην άστρον εν άκτίνας άποστέλλον. 'Α! πῶς τόν δορυφόρον σου σελήνη μου ζηλεύω! 'Ωδὸν αὐτόν πλυσίον σου, πῶς ήθελα νά μένω Τό γλυκὸ φῶς σου μοναχά, νά έχω συντροφιά μου Και νά πετῶ γύρω σου με τὰ χρυσᾶ φτερά μου. 'Αλλ' οἶμοι! όταν πρὸς τήν γῆν στρέψω βραδύ τό δμμα, Βλέπω πῶς δέν επλάσθηκα γιὰ τ' οὐρανοῦ τό δδμα! Και τής 'Ατρόπου βλέπω, φεῦ! κι' εἰγώ πῶς είμαι θῦμα Τί μ' έφερον νά γεννηθῶ, δέν μ' εἰδιδ' εν καν μνήμη! Εἰξεύρω πῶς άνάπαυσιν δέν θα εἰρω καμμίαν. 'Η μόνον εις τοῦ τάφου μου τήν ήρεμον σκοτίαν! 'Αν όχι άλλο, εις αὐτόν κανένας ήουχάζει 'Εκεῖ κοιμᾶται ή καρδιά και δέν άναστενάζει. 'Όταν τὰ σκέπτομαι αὐτὰ και κλαίει ή ψυχή μου Χωρίς νά θέλω πρὸς σεε στρέφοντ' οι όφθαλμοί μου. Νομίζω πῶς με συμπονεῖς, γιατί νά τό νομίζω, Μήπως 'μπορῶ τὰς σκέψεις σου σελήνη νά γνωρίζω; 'Αλλά τό εκατάλαβα άπ' τῆ γλυκερά μορφή σου Πῶς συμπονεῖς όσους περνοῦν τής ώρας των μαζί σου. Και όταν ή άχτιδές σου τό πρόσωπό μου ιδοῖνε Θαρρῶ πῶς με χαϊδεύουνε, θαρρῶ πῶς με φιλοῦνε 'Εσῶ σ' ή μόνη φίλη μου, άγάπη μου σελήνη Μόν' ή θωριά σου μυστικά μου φέρνει τῆ γαλήνη! Πάτρις ΜΑΡΙΑ ΧΡΥΣΗΝ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

16 Ἀπροστιχίς.

Ἐκ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀκολουθῶν ὀνομάτων νὰ σχηματισθῇ τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν πενήκοντα Νηρηίδων. 1 ἐνὸς περιφήμου φιλοσόφου, 2 μιᾶς νήσου τῆς Μεσογείου, 3 ἐνὸς κήτους, 4 μιᾶς θεότητος, 5 μιᾶς ἱστορικῆς νήσου, 6 ἐνὸς ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης, 7 μιᾶς πόλεως ἀξιοσημείωτου διὰ τὰ ἐν αὐτῇ συμβάντα, 8 ἐνὸς σατραπῶν καὶ 9 ἐνὸς ἥρωος.

17 Ἀίνιγμα.

Μ' εὐρίσκεις εἰς τὸν Οὐρανόν,
Μ' εὐρίσκεις καί' εἰς τὴν γῆν,
Μ' εὐρίσκεις καὶ εἰς τὸν νεκρὸν.
Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ψυχὴν
Ἄνευ ἐμοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ γυνή
Οὔτε ὁ ἀνὴρ οὔτε αὐτὸ τὸ πᾶν,
Καὶ τέλος οὔτε ἡ Σελήνη
Οὔτε αὐτὸς ὁ Πᾶν

18 Ἀίνιγμα.

Νὰ εὐρεθοῦν δύο λέξεις τοιαῦται, ὥστε τὰ γράμματα τῶν συνδυαζόμενα διαφοροτρόπως ν' ἀποτελέσουν τὰ ἐξῆς ὀνόματα. 1 ἐνὸς θεοῦ, 2 μιᾶς θεᾶς, 3 ἐνὸς τετραπόδου, 4 ἐνὸς ἐνδόξου βασιλέως καὶ 5 ἐνὸς τόπου ἱεροῦ.

Ἐρωτήσεις.

- 19 Ποῖα μῆλα δὲν τρώγονται;
- 20 Τί τὸ δευνότερον ἅμα καὶ τερπνότερον ἐν τῷ βίῳ;
- 21 Τί ὁ χωρικός καὶ ὁ ἐργάτης βλέπει καθ' ἑκάστην, ὁ αὐτοκράτωρ σπανίως καὶ ὁ θεὸς οὐδέποτε;
- 22 Τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς τὸ τραπέζι, κόπτεται, μοιράζεται καὶ δὲν τρώγεται;
- 23 Ἐχῶ τὸ μῆκος ἐνὸς ποδὸς καὶ τὸ πλάτος ἐνὸς ποδὸς καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶμαι τετράγωνον. Τί εἶμαι;
- 24 Εἶμαι κεκαλυμμένος ἀπὸ δέρμα καὶ ζῶν δὲν εἶμαι, ἔχω φύλλα καὶ δένδρον δὲν εἶμαι, εἶμαι ἄφωτος καὶ ἐν τούτοις ἡμιλω μὲ τοὺς βλέποντάς με. Τί εἶμαι;

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

Α.Α. Ἀργοστόλιον. Νέοι συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐυχαριστοῦμεν.— Α.Γ.Μ. Φιλιατρά. Ἡμερολόγιον σὰς ἀπεστάλη. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.— Α. Β. Π. Σῆρον. Μάλιστα, ἀριθμὸς σας ἔλαχεν. Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλεται δῶρὸν σας.— Δ. Φ. Φιλιατρά. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Προσχωρῶς σὰς ἀπαντῶμεν. Οὐδεὶς ἔτι ἐκ τῶν ἀναφερομένων μᾶς ἔγραψεν. Ἀναμένομεν ἑκκαθάριστον.— Ι. Π. Κέρκυρα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Διεσθῆναι εἰς τὴν συναλλαγὴν.— Σ. Ν. Κ. Ἐρταῖθα. Μόνον συνδρομητῶν ἔργα δημοσιεύομεν. Ἄλλως τε δὲν ἔχομεν ἔτι μελετήσῃ αὐτὸ καλὸν νὰ σὰς ἴδωμεν.— Α. Ρ. Π. Σῆρον. Ταχυδρομικῶς σὰς ἀπεστέλαμεν δῶρον λαχείου σας.— Μ. Α. Ἀλιβερίου. Ἐπιστολή καὶ ποιημάτων ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς, ἀλλὰ στείλατε καὶ καθυστερομένης δύο συνδρομὰς σας.— Ν. Τ. Τεργέστην. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν. Ἐμβασιμα δύνασθε νὰ στείλητε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ τραπεζικῶν χαρτονομισμάτων.— Ι. Γ. Γ. Σπέτσας. Ἐλήφθη ἔχει καλῶς. Προσπαθήσατε διατεθῶσι συντόμως.— Γ. Α. Κ. Ἄνδρον. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων κτλ. ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Ἐυχαριστοῦμεν.— Γ. Ι. Β. Ἰδραν. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν πολὺ, ὡς καὶ δι' εὐλικρινεῖς εὐχὰς σας.— Κ. Α. Θεσσαλονίκην. Ἐπιστολή ἐλήφθη. Ἀπαντήσαμεν ἀμέσως καὶ ἀναμένομεν νεώτεράν σας.— Α. Μ. Γ. Ἰωάννινα. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ ταχυδρομικῶς σὰς ἀπηντήσαμεν σχετικῶς.— Α. Ε. Ροδῆλειον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἔγραψαμεν.— Ε. Π. Κοβάλλια. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας, εὐχαριστοῦμεν.— Ν. Δ. Τρίπολιν. Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν πολὺ.— Ν. Μ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἡμερολόγια καὶ ἐπιστολὴν ἀπεστέλαμεν ταχυδρομικῶς. Ἀναμένομεν νεώτεράν σας.— Κ. Α. Κάϊρον. Στεροῦμεθα πρὸ πολλοῦ εἰδήσεών σας. Γράψατε τὸ αἶτιον τῆς σιωπῆς σας

Ἡ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΗΤΟΙ

ΑΙ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΕΝ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΩΤΕΡΑΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

ΥΠΟ

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

Διδάκτορος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἀστρονομικοῦ ἐν Μυτιλήνῃ.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἀνωτέρω συγγράμματος, ἔχοντες τὸ ἐξαιρετικὸν προτέρημα, ὅτι συντάχθη παρ' εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τοῦ γνωστοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Μ. Στεφανίδου ἐκ Μυτιλήνης πεποιθήμεν ὅτι παρέχομεν οὐ μόνον τῇ Ἑλληνικῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ὅλῃ Ἐπιστήμῃ ἔργον πρωτότυπον καὶ σπουδαιότατον. Πρὸς δὲ ἐπειδὴ ἡ «Ὀρυκτολογία» αὕτη τοῦ Θεοφράστου εἶνε συντεταγμένη εἰς γλῶσσαν ὁμαλήν καὶ κατὰ τρόπον μεθοδικώτατον καὶ εὐνόητον, ἀποτελεῖ ἀνάγνωσμα εὐχάριστον καὶ ὠφέλιμον πᾶσι τοῖς ἐρασιτέχναις τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν, βοήθημα δὲ ἀπαραίτητον τοῖς σπουδασταῖς τῆς Φιλολογίας.

Τὸ ἔργον ἀπαρτιοῦσθαι ἐκ 10 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων, καὶ εἰς ἐκδοσὶν καλλιτεχνικῆν, θὰ τιμᾶται δὲ ἀντὶ δρ. 2.50 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 2.50 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Διὰ τοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου δρ. 2 ἐξαιρετικῶς.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, ΓΑΛΑΝΗ

(13 Ἐν τῇ Στοᾷ Μετὰ 13)

Ἐν τῷ Εὐρωπαϊκώτατῳ τούτῳ καταστήματι κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ἀσπρόρρουχα μετ' ἀπαραμίλλου φιλοκαλίας. Ἰκανοποιήσεις καὶ τῶν μᾶλλον ἰδιοτρόπων ἀπαιτήσεων. Τιμαὶ ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ. Ἀπλὴ ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΕΝ ΤΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Ν. Ε. ΠΑΝΑΓΟΥ ΚΑΙ Δ. ΦΟΥΣΑΡΑ

Ἐν Χαλκίδι.

Βραβευθὲν κατὰ τὴν τελευταίαν παγκόσμιον Ἐκθεσὶν τοῦ Λυὸν. Τὰ λαμπρότερα ποτὰ, τὰ ὠραιότερα καὶ γευστικώτερα, ἀμιλλώμενα πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ, κατασκευάζονται ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τούτῳ, ἐνθα γίνεται χρῆσις ὑλικῶν ἀγνοτάτων καὶ πρώτης ποιότητος.

Τὰ Κοινὰ, μαστίχη, οὔζο, βανίλα, ἀγγέλικα, κτλ. οὐ μόνον προτιμῶνται ἐν Ἑλλάδι τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ξένα πλοῖα σταθμεύοντα ἐν Ἑλλάδι προμηθεύονται ἤδη τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἀρίστου τούτου ἐργοστασίου.

Ὅσοι δὲν τὰ ἐδοκίμασαν ἔτι, ἀναντητῶς ἀγνοοῦσι τὴν πρόδον τῆς ἐλληνικῆς μας ταύτης βιομηχανίας.

ΕΞΕΔΟΘΗ!! ΕΞΕΔΟΘΗ!!
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

ΤΟΥ 1895 ΕΤΟΥΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ